

DIOSCORIDIS

pomatis cognomine, colore
 viridi, & odore mali cotonei:
 quod si ad maturitatem per-
 venire finatur, phœnicoba-
 lanus fiet. Palma acerba est &
 adstringens: contra alui fœ-
 minarumque profluvia, in vi-
 no austero bibitur: hæmor-
 rhoidas sistit, vulnera gluti-
 nat illitur. Phœnicobalani re-
 centes plus ficcis adstringunt,
 capitis dolorem afferunt, co-
 piofiores in cibo inebriant,
 ficciores sanguinem excrean-
 tibus, stomachicis, & dysen-
 tericis viles in cibo: illinun-
 tur cum cotoneo et cerato œ-
 nanthino vesicæ vitiiis. Cario-
 tæ, præsertim esu, faucium aspe-
 ritati medentur.

Palma Thebaicæ.

Cap. CL.

Thebaicarum decoctum
 potu æstuationem sedat, vi-
 res recreat cum hydromelite
 veteri sumptum: cibo idem fa-
 ciunt. Fit ex eis vinum ad ea-
 dem conueniens. Decoctum
 per se potu & gargarizatio-
 ne magnopere adstringit, &
 cohibet. Nuclei palmarum, cæ-
 terorum more, cremati in cru-
 do fictili, & vino relictis, ci-
 nere loto, spodij vicem effi-
 ciunt: miscenturque in calli-
 blephara.

πῶμα δὲ λέγεται, χλωρὲς τὸ
 χροῖμα, ἐμφθὴς κυδωνία κτ' ἢ
 ὀσμύνη· εἰ δὲ ἀφελήσῃ πεπαιγ-
 μένος, γίνεται φοινικοβάλανος.
 ἔστι δὲ στυφρὴς, συντελικὸς, πινόμε-
 νος συνὸν οἶνον ἀυστηρῶς ποτρὸς διὰ τὸ
 ῥοῖαν καὶ ῥοῦν γυναικείων ἴσθις
 δὲ καὶ αἰμορροΐδας, καὶ τραύματα
 κολλητὰ κατασπασθεῖς. αἱ δὲ φοι-
 νικοβάλανοι, συντελικότεραι πυγ-
 χαίοισι τῶν ξηρῶν, κεφαλῶν καὶ
 δὲ εἰσι καὶ πλείονες βρωθεῖται με-
 θυσκεῖσιν αἱ δὲ ξηραὶ ἀφελούσι
 βιβρωστικὸν αἱμοποῖκους, στο-
 μαχικούς, δυσεντερικούς, καὶ τὰ
 ἄλλα κύστη, κατὰ πλάσσειν
 λείπει μετὰ κυδωνία καὶ κερωτῆς
 οἶνον εἰσέχουσιν. αἰσθητὰ δὲ αἱ καρπύ-
 πιδες ἐδιδόμηναι, ἀρτηρίων τρα-
 χυτήτας ἰόνται.

Περὶ φοινίκων θεβαϊ-
 κῶν. κεφ. ργ'.

Τῶν δὲ θεβαϊκῶν τὸ ἀφελήμα
 πιδέν, παύει καύσωνα, καὶ τὰς δυσ-
 νείας ἀνακίπτει, καὶ ὁ δρομέλης
 παλαιὸν λαμβανόμενον καὶ αὐτὸ
 βρωθεῖται, τὸ αὐτὸ πινέον, γίνε-
 ῖ καὶ οἶνος ἐξ αὐτῆς τὸ αὐτὸ διωά-
 μένος τὸ καρπὸν καὶ κατ' αὐτὸ πο-
 τῶν τὸ ἀφελήμα αὐτῆς καὶ ἀναγὰρ
 γαριζόμενον ἵκανῶς σύφι καὶ ἑλλει-
 οἱ δὲ πυρρὲς τῶν φοινίκων, καίον-
 ἐν ὁμῇ γύδα, κατὰ δάσιν καὶ ἰα-
 πάντα, εἴτα σκεδένει οἶνον πλύ-
 νον, καὶ ὡς ἀντίσποδα εἰς τὰ κα-
 λυλά-

- 21 εὐφραστὰ χρησιμεύουσιν καὶ μὴ
 ἐμυώμενοι καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ
 γίνεται. Διὸ αὖτις ἐχρυσὶ συ-
 ππικῇ, παρὰ μωλυστικῇ, πειοῦ-
 σαν πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς φλυ-
 5 κτίδας, σφυγμώματα, μύκτας
 συνάφιδος συνὸν δὲ ἐλάττω-
 σι καὶ τῶν σαρκώματων, καὶ ὑπο-
 λήσιν ἑλκυσιν. Ἐνδετῆσι δὲ μάστιγι
 οἱ ἀπὸ αἰγυπτιῶν, οἱ ἐκ τῶν χα-
 μαζήλων φοινίκων.
 20 Πρὶ φοινίκος ἐλάτης. Κεφ. ς. α.
 φοινίξ ὡς ἔννοι ἐλάττω ἢ σπά-
 δῆν καλῶσι, πελαγίον μὲν ὅτι τῷ
 καρπῷ τῷ φοινίκων ἀκμὴν ἀνθίν-
 των. χρυσῷ δὲ αὐτῷ οἱ μυρεφοὶ
 εἰς τὰς τῶν μύρων ἐν τῇ ἐστὶ τῷ αὐ-
 15 τῆς κρατῆσι ἢ ἐν ὀδῶσι, σφουστα,
 βαρεῖα, μεμυκῆα, λιπαρὰν ἔχοντα
 τὸ ἐν πῶσι. Διὸ αὖτις ὅτι ἔχει συππι-
 κὴν ἐρετρίαν τὸν νεμόμενον τῷ ἑλ-
 κῶν, χαλασμός τῷ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ συνά-
 ρησιν, καλὰ μαλὰσι μετῆσι καὶ χα-
 20 ταπλάσμασιν. ὠφελεῖ δὲ καὶ ὑπο-
 χρίσμα καὶ εὐμαχὸν ἀπονοῦντα,
 καὶ ὑπαπτικός διαθήσας, μωλυστικῇ
 τοῖς ἀμύλῃσι τῷ κατὰ πλάσμα-
 των μελάνι δὲ καὶ βίχας τὸ ἀφ᾽ ἐ-
 λκυσιν αὐτῶν, σπινθηρομενον συνεχρῶς.
 25 πρὶ ζόμφου δὲ νεφελίκοις καὶ τοῖς
 περὶ κύστιν καὶ σπλάγχνα ἀρμύζει,
 κοιλίαν τε καὶ ὑστέρα ῥευματίζο-
 μένῃ ἵσησι, ἀπαλὴ δὲ συνὸν ῥη-
 τήν καὶ κηρῶν ὀπτεθεῖσα, καὶ ἐα-
 θεῖσα ἡμέρας εἴκοσι, ἡμέρας ἰσθῶν.
 καὶ

blephara. Quod si nō iustā vsti-
 onē acceperit, denuo cremādi.
 Vini adstringendi habēt, & spī-
 racula cutis obductu suo clau-
 dūt: cōtra oculorū vuā & pu-
 stulas; palpebrarū defluuia, cū
 nardo effectū prēbet: corporis
 excrescētias cū vino reprimūt,
 vlcera ad cicatricē perducūt.
 Sed inter primas vtilis ex pal-
 mis humilibus Aegyptiæ.

Palma elate. Cap. CLI.

PALMA, quam aliqui
 elaten aut spathan appellant,
 fructus palmarum adhuc flo-
 rentium, inuolucrum est ca-
 lyxque, quo in spissamēta vn-
 guentarij vtuntur. Optima ha-
 betur odorata, adstringens,
 ponderosa, præclusa, intus pin-
 guis. Vis ei adstrictoria: sistit
 vlcera quæ depascunt, laxatos
 artus committit, trita misce-
 tur cataplasmatibus & malagma-
 tis: prodest præcordiis, im-
 becilli stomacho, & iocineri
 affecto, mista conferentibus
 cataplasmatibus. Eius decoctum
 subinde deterfum, capillos de-
 nigrat: datur bibendum con-
 gruē, renum, vesicæ, & visce-
 rum vitis: vuluæ ac ventris
 fluxiones sistit: scabiem cum
 resina, & cera sanat, si vigin-
 ti diebus recens apponatur.
 h iij Inuolu.

DIOSCORIDIS

Inuolutusque in ea elate fructus, quem suo amplexu fouet, elate etiam vocari solet, & ab aliquibus borassus. Adstringit, & spathe effectus prestat, non sic vnguentis expectit. Alba medulla, caudicis recens in cibo, aut decocta eade facit, quæ borassus.

Malū punicū. Cap. CLII.

Malum punicū omne boni fucci est, stomacho vtile, perexiguū sufficiens alimētum. Dulcia stomacho vtiliora habetur, sed aliquantulū in eo calorem gignunt inflationes pariūt, vnde in febris, abdicantur. Acida adstringūt, æstuanti stomacho auxilianī, & multo magis contrahunt, ac vrinā cient. Ora gingiuāsque lædūt. Vinosa verò mediā fortiuntur naturā. Nuclei acinorū acidi punici ī sole siccati, & obsoniis īsparsi, cōcoctiue, fluentē aluū stomachūq; sistūt. Cœlesti aqua madescūt, bibūturq; cōmodē sanguinē excreatibus: ad desensus dysentericorū, foeminarūq; fluxione vuluæ laborantiū vtilēs sunt. Expresus nucleorū succus coquit cū melle, ad oris, virilitatis, et sedis vlcera, nomas, reducias, & ea q̄ ī corpore extuberāt, aurīū dolores, & nariū vitia:

ἢ ὁ περιεχόμενος δὲ ὑπὸ αὐτῆς καρπὸς, ἐλάττη καλεῖται, ὑποδύων δὲ βόρατος, ἢ αὐτὸς συμπλεκόμενος τῷ αὐτῷ δῶρ. τῇ σπάθῃ, χωρεῖς τὸ ἐν τοῖς μύελος ἐν χρευστίας, ἢ τὸ ἐγκαρδίον δὲ τὸ περιεχόμενον ἢ αὐτὸ περιεσπαστον βίβωσι σκόμῳ καὶ ἀποφόμῳ, ποιεῖ πᾶσι καὶ ὁ βόρατος.

Πρὶ Ρουῖ. Κεφ. ςϛ'

Ρόα πᾶσα ἐρύχμος, ἐυσομαχες, ἀπεφορὸς τοῦτων μὲν περὶ ἡ γλυκεία ἐυσομαχῶτες, διεσπασίαν ποσὴν ἡλυνῶσι πλεῖστον, καὶ πνευματῶσι, ὅταν ἐπὶ αὐτῶ τῶν πυρεσσόντων ὅταν ἀσθενος ἢ δὲ ἐξεία χλωσσυμῶρ σωματῶν βονθεῖ καὶ ἐστὶ ἐλαττῶς κατῆρα καὶ οὐρετικῶτες. ἄσχυμος δὲ, ἢ ἐυπληκή. ἢ δὲ οἰνόδης μέστω ἔχει δυνάμειν τῆς δὲ ἐξείας ὁ πυρελὺ ξηρανθεὶς ἐν ἡλίῳ, ἢ ὀππαχόμενος περὶ σφίμασι καὶ σπυρφόμῳ, κοιλίαν καὶ σωματῶν ῥέυμα ἵσκησιν ἀποβραχεῖς δὲ ἐν ὀμβρῇ ὕδατι, αἰμοπτοῖκους ἀφελεῖ πινόμενος, ἢ εἰς ἔγκλησιματα δυσεντερικῶν καὶ ροϊκῶν ἀμύζει. ἐν χρευστίῳ δὲ τὸ ἀπόθλημα τῶν πυρεσσόντων ἐν δὲ καὶ μὲν μίλιτι. πᾶσι τε τὰ ἐν σῶματι καὶ αἰδοίῳ καὶ ἐδρα ἔλκῃ, καὶ πνεύματι τὰ ἐν δακτύλοις, νομᾶς τε καὶ ὑπόχως καὶ ὀδοντῶν καὶ τὰ ἐν μυκτῆρσι,

ἢ

καὶ μάλα τῆς ὀξείας.

Πρὶ Κυτίνων. Κεφ. ργ'.

Τὰ δὲ ἄρθρη αὐτῶν καὶ κύβητοι
καλοῦνται, καὶ αὐτὰ συπικρὰ καὶ
ξηραντικὰ καὶ κατασπικρὰ εἰσι,
καὶ καί μιν κολλητικὰ ἀρμόζον-
τα πρὸς ἅ τ' ἢ ῥοὰ. τὸ δ' ἀφ' ἡ-
μα αὐτῶν ἔλκων πλάσθων καὶ
ὀδοντων σπειρομένων διάκλυσμα,
ἀνακλινμά τε ἐν τρεσικληκτοῖς
ἐν καταπλάσμασιν ἱσπερ εἰσι δέ
πινες, μὴ ὀφθαλμῶν παρ' ὅλων
τὸ ἔτος τοῦ καταπίνοντος τρεῖς κυ-
τίνες, ὡς ὅτι ἐλαχίστοις· χυλίζον-
τα δὲ ὡς ἡ ὑποκιδίς.

Πρὶ Σιδίων. Κεφ. ρδ'.

Καὶ τὰ λέπιδά τῆς ῥοᾶς αὐτῆς
15 νες σίδια καλοῦσι συπικρὴν ἔχον-
τα καὶ αὐτὰ διώαμιν, πρὸς ὅσα καὶ
οἱ κύβητοι ἀρμόζουσιν. τὸ δ' ἀφ' ἡ-
μα τ' ῥιζῶν, ἑλμυνδας ἀλατεί-
ας πρὸς ἐκπινάσιν καὶ ἀποκλείνιν.

Πρὶ Βαλαυστίων. Κεφ. ρε'.

20 Βαλαυστίον ἐστὶν αὐτὸς ἀγρία
ῥοῖς, ἐν δὲ ὅσῃ αὐτὴ πλείονα
να εὐρίσκεται γὰρ καὶ λευκὸν καὶ
πυρρὸν καὶ ῥοδόχρουν* εἶοικα δὲ
κύβητι ῥοῖς, χυλίζεται δὲ ὡς ἡ
ὑποκιδίς. Διόαμιν δὲ ἔχει συ-
25 πικρὴν, πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ
ὑποκιδίς καὶ ὁ κύβητος.

Πρὶ Μυρίνης. Κεφ. ρς'.

Μυρίνη ἡ ἡμερὴς, πρὸς μὲν τῷ
δακρυκῷ χροῖσιν, ἡ μαλακὰ δὲ λευ-
κὴ ἀρμόδιωτέον, καὶ ταύτης
μῶλλον

tia: praesertim acidorum.

Cytinus. Cap. CLIII.

Huius flores cytini vocan-
tur: qui adstringunt, ficcant, co-
hibent: sanguinolenta glutināt,
quas punicum, praestat vitlita-
tes: humida gingiviarum vitia
mobilesq; dentes decocto col-
luuntur, herniam prolapsu inte-
stini erumpentem cataplasma-
te repellunt: memoriae tradit,
qui tres, quā minimos cytinos
deuorauerit, nullā eo anno lip-
pitudinem passurum: eliquatur
hypocistidis exemplo.

Malicoriū. Cap. CLIII.

Malicoriū, asperū est mali pu-
nici putamē, qđ aliqui fidiō ap-
pellāt. Id spissādi vim habet, &
quos cytini, praebet vsus. Deco-
ctū radicis potu latas vētris pi-
neas pellit, & easdē euocat.

Balaustiū. Cap. CLV.

Balaustium sylvestris punici
flos est, cytino similis, cui⁹ cō-
plura genera reperiuntur: cā-
didū, fuluum, colore rosaceo.
Succus ex eo exprimit, hypo-
cistidis modo, cui adstrictoria
vis inest, eadem faciēs, quę hy-
pocistis, & cytinus.

Myrtus. Cap. CLVI.

MYRTVS fatua ni-
gra vitior est medicinae quā
candida, & in hoc genere
h iij multo

DIOSCORIDIS

multò magis mórana: semé ta-
men imbecillius parit . Vis &
myrti & feminis adstringit. Se-
men viride aut aridum in cibo
datur sanguiné excreatibus, &
vesicæ erosionib⁹. Succus viré-
tibus baccis expressus eosdè ef-
fectus exhibet: stomacho utilis,
urinā cit: pdest cōtra phalāgij
morsum, & scorpionis ictus in
meros: feminis decoctū capillū
tingit, ius decocti in vino vlce-
ra in extremis mēbris nata sa-
nat, oculorū inflāmationes illi-
tum cum polline polētā lenit,
cōtra ægilopas illinitur, crapu-
lam arcet p̄sumptum vinum,
quod feruēfacto aliquantū ei⁹
femine exprimitur: aliās enim
acorem cōtraheret. Præstat idē
feminis effectus. Vtile procidē-
tiæ vuluarum in defesionibus,
sedis vitiis, & foeminis fluxio-
ne vuluæ laborantibus: purgat
furfures, vlcera capitis manan-
tia, atq; eruptiones papularū:
fluentes capillos continet. Ad-
ditur quoque in medicamēta,
quas liparas vocant, vti oleum
quod ex folijs eius factum est.
Decoctum foliorum ad defes-
siones balnearū cōuenit, & cō-
tra laxatos artus, & malè folide
scētes. Eo fracta ferruminatio-
ni repugnātia vtilissimè fouēt,
vitiis

μᾶλλον ἢ ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς καρπῶν
ἀπονώσκει τὸν ἐξ ἑαυτοῦ. Διὸ καὶ τὸ
καρπὸν ἐν πικρῇ. Διὸ καὶ τὸ
καρπὸν χλωρὸν τε καὶ ξηρὸν ἐκ τῆς
μυρῆς αἰμοποιοῦσι καὶ τοῖς σακκοῖς
μυρῆς τῆς κύνος. καὶ ὁ ἐκ τῆς χλωρῆς
καὶ μύρτων ἐκθλιβέντων χυλὸς, τὰ
αὐτὰ πιεῖν, ἐνδομαχος ὢν καὶ ἐν-
τοκοῖς ἀρμόζων, φαιδρῶν δὲ κύνος
καὶ σκορπιῶν κύνος σὺν οἴνῳ. καὶ
τὸ ἀφέψημα δὲ τῆς καρπῆς βλάπτει 10
τείχεα ἐν πικρῇ καὶ σὺν οἴνῳ, καὶ
καταπλάσσει, τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις
ἐλκῃ. δευτέρῳ μετὰ πάλης δὲ
ἀλφίτου καταπλάσσει, φλεβο-
μαῖς τε ἐν ὀφθαλμοῖς παρηγο-
ρεῖ, καὶ πρὸς αἰγίλωπα δὲ ἐπι- 25
πλάσσειται, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς δὲ γινό-
μενος οἶνος ἐκθλιβέντος τὰ καρ-
πῶν, καὶ ἐπὶ πικρῇ ἀφεψημέντος,
ὀξίζει γὰρ ὁ μὴ οὕτω σκευασθεὶς,
ἀκράτατος ὅτι πρὸς πινόμενος,
πικρὸν πρὸς ὅσα καὶ οἱ καρπὸς, ἐν 20
κατὰ σπλάγχνα τε, μύττας, πρὸς πλά-
σσει, καὶ σακτυλῶν, καὶ ροικαῖς ἀρ-
μόζει, σμύχει δὲ καὶ πίπτει.
καὶ ἀχόρεα, καὶ ἐξανθήματα,
τείχεα τεινέουσιν ἐπὶ χειρὶ μύρ-
των δὲ καὶ λιπαρῶν, ὡς πρὸς καὶ 25
τὸ ἐκ τῶν φύλων αὐτῆς σκευα-
ζόμενον ἔλαιον. καὶ τὸ τῶν φύλων
δὲ ἀφέψημα, εἰς τε τὰ ἐγκαθί-
σματα ὑπὸ μύζῃ, καὶ πρὸς τὰ χα-
λαρά, καὶ ἀσυμπτῶτα ἀέρητα καὶ
πρὸς ἀσυμπτῶτα κατὰ γόνατα,
ἀφελίμως

- ὁ φθίμωος κατατλήεται, σμύχει
 δὲ καὶ ἀγνός, καὶ πρὸς ὅτα πυρρ-
 ῶντα ἐγχυματίζεται, καὶ μελα-
 σμοὶ τε γῶν, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ὃ χυ-
 λὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖ· αὐτὰ δὲ τὰ
 5 φύλλα λεῖα καταπλασθέντα ἐν
 ὕδατι, ἀρμόζει τοῖς κατὰ τὴν
 σμύχει, καὶ ῥευματιζομένοις τοῖσι
 πᾶσι καὶ κοιλιακοῖς· ἡ δὲ ὁμφακίνη
 γὰρ ἢ ῥοδίου ἐλίου καὶ οἶνον μεμι-
 γνένον, καὶ ἔρπυσσι, καὶ ἐρισπέλασι,
 10 διδύμων τε φλεγμοναῖς καὶ ὀπι-
 νυκτίσι καὶ κοινυλῶμασι· ἐν ᾧ δὲ
 λεῖα παρουνχίας καὶ πτερυγίαι,
 ρηστίμως καταπλατίζεται, καὶ κα-
 τὰ τὴν μαρμάριον καὶ μύρτιον, καὶ
 ἐπὶ καρδιακῶν ἐλάει τὰς ἰδρῶ-
 15 τας· κεκαυμένα δὲ καὶ ὀμαλὰ με-
 τὰ κηρωτῆς, πνεύματα καὶ πτε-
 ρύγια καὶ παρουνχίας ἰσχύει, χυ-
 λίζεται δὲ τὰ φύλλα παραχρῶ-
 μίου οἶνου παλαιού, ἢ ὕδατος
 ὀμβρίου, καὶ ἐκθλίβεται· ἢ δὲ
 20 ρηστίσι αὐτὰ προσφάτω ὄντες, ἐν-
 ρανθεῖς γὰρ εὐρωπῆ καὶ ἀδυνατεῖ.
 Περὶ Μυρτιδανίου. Κεφ. ρζ'.
 Τὸ δὲ μυρτιδανίον λεγόμενον ἐ-
 στί φασὶν ὅτι ἀνόμελος καὶ ὀχρῶ-
 δης καὶ ὁμώρως οἶονεὶ χεῖρες πε-
 25 ρὶ τὸ ἢ μυρσίνης φρέμον· εὐφρα-
 δὲ μάλλον ἢ μυρσίνης ἀπὸ τῆς
 τῆς δὲ κοπῆς καὶ μεγάλῳ οἶνῳ ἀνστη-
 ρῆ ἀναπλασθέν τε εἰς τρυφίαν,
 ἐν σκιά ξηραίνεται, δρακίω τερον
 δὲ ὅτι τε καρπὸν καὶ τὸ φύλλον,
 μισθ-

vitiliginem emendat, purulen-
 tis auribus infunditur, & ca-
 pillos denigrat. Succus eadem
 efficit. Trita folia, & ex aqua
 illita humidis vlceribus, & par-
 tibus omnibus fluxione labo-
 rantibus, coeliacisque profunt:
 & admisto omphacino oleo,
 aut exiguo rosaceo cum vino,
 ad vlcera serpentia, ignem fac-
 rum, testium inflammationes,
 epinyctidas, & condyloma-
 ta. Arentium foliorum fari-
 na vtiliter inspargitur parony-
 chiis, pterygiis, & contra ala-
 rum feminumque perfusiones:
 cardiacorum sudores cohibet.
 Folia cruda seu cremata cum
 cerato, ambustis, paronychiiis,
 pterygiisque medentur. Expri-
 mitur foliis succus adfuso ve-
 tere vino aut aqua caelesti, cu-
 ius recentis vsus est: nam exic-
 catus planè cariem sentit, &
 vires amittit.

Myrtidanum. Cap. CLVII.

Myrtidanū dicitur, adnatum
 inæquabile verrucosum intum-
 escensq; & concolor: quod
 perinde quasi man^o myrti cau-
 dicæ amplectitur. Magis q̃ myr-
 tus adstringit: tufum addito au-
 stero vino reponit, coactūq; in
 pastillos ficcatur in vmbra: mul-
 tō efficacior, & folio & semine,
 cera-

DIOSCORIDIS

cerato, pefsis, infefionibus, cataplafmatis admiftum, vbi adstringendum aliquid eft.

Cerafia. Cap. CLVIII.

Cerafia aluo vtilia funt, fi viridia fumantur: eadem ficcata, illa fiftunt. Gummi quod cerafi refudarunt, cum vino diluto tuffi vetuftę medetur: colorem cõmendat, vifum exacuit, appetentiã inuitat: idem ex vino potum calculofis auxilio eft.

Siliquæ. Cap. CLIX.

Siliquæ recentes ftomacho aduerfantur, aluum foluunt: eadem ficcata fiftunt, ftomachõq; vtiliores fiunt. Vrinam ciunt, fed præcipuè, quæ vina-
ceis coniuntur.

Mala. Cap. CLX.

Folia, flores, & germina cū omnis mali, tum maximè cotoneæ adstringunt. Pomis acerbis adstringendi vis ineft: maturis verò longè fecus. Ex iis verna bilem gignunt, nervos omneis lædunt, inflationes pariunt.

Cotonea mala.

Cap. CLXI.

Cotonea ftomachovtilia, vrinã cient: verum tofta mitiora habetur. Profunt coeliacis, dyfentericis, purulenta extufiõib; cholericis, præfertim cruda.

Mace-

μυρρόμυρον κηρωτῆν καὶ πικροῖς, ἐγκαθάρσας τε καὶ καταπραΰνας τοῖς σφόδρα δρομύροις.

Πεὶ Κερασίων. Κεφ. ρη'. 10

Κεράσια καὶ ἀντὰ τὴν χλωρὰ λαμβανόμενα, ἐν κοιλίᾳ τυγχάνει ξηρὰ ὅ ἴσησι κοιλίαν. τὸ δὲ κομμῶν κερασίων, ὅνχα χροῖαν ἰάται λαμβανόμενον μετ' κρόμαλος, εὐχροῖαν τε καὶ ὀξυδερκίαν καὶ ὀρεξίν ποιεῖ ἀφ' ἧς δὲ καὶ λιθιῶντας μετ' οἴνου πινόμενον.

Πεὶ Κερατίων. Κεφ. ρηθ'.

Κεράτια χλωρὰ τὰ λαμβανόμενα, κακοστόμαχα τυγχάνει, καὶ κοιλίας λυπηρὰ, ξηρανθέντα ὅ ἴσησι κοιλίαν, ἐν στομάχῳ τε ὄντα καὶ διουρητικὰ. μάλιστα δὲ τὰ ἐν τῶν σφυρῶν συνπιεζόμενα.

Πεὶ Μυλέας. Κεφ. ρε'.

Μυλέας πάσις τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη καὶ οἱ βλαστοὶ, σφόδρα μάλιστα δὲ τῆς κυδωνίας, καὶ ὁ καρπὸς ἐν ὥρῳ μὲν συληκὸς καὶ ὀξυς, 20 πεπαιδὲς δὲ οὐχ ὁμοῖος. τὰ δὲ τῶν ἑσπερίων ἀμυγδαλῶντα μύλα χοληποῖα, ἅδε τὰ τῶν νευρώδων παντὶ ἐμπνευματωτά.

Πεὶ Κυδωνίων μύλων.

Κεφ. ρεθ'.

Τὰ δὲ κυδωνία, ἐν στομάχῳ, ὀξυς καὶ ὀπληθέντα δὲ περσινέσσει γίνονται, χροῖα κοιλιακοῖς καὶ τὸ δυσεντερικοῖς καὶ ἐμπνυκοῖς καὶ χολειῶσι μάλιστα ὠφέλιμα καὶ τὸ 25

καὶ τὸ ἀπόβρεγμα δὲ αὐτῶν ἀ-
 μίξῃ τοῖς στόμαχον ἢ κοιλίαν βου-
 μάζοντο ὡς ἐν ποτῶν. ὁ δὲ ὕψιλος
 ὁ μὲν αὐτῶν καὶ ἀνδρόμωτος, ὁ δὲ
 στομικοὺς ὠφελεῖ. τὸ δὲ ἀφ' ἡ-
 5 μα, περὶ σκληρὰ δακτυλίου, καὶ
 ὑστέρας περὶ πλάσει. τὰ δὲ ἐν τῷ
 μέλιτι, καὶ αὐτὰ μὲν οὐρητικὰ.
 τὸ δὲ μέλι τιμὴ αὐτῶν ἀναλαμ-
 βάνεται δι' αἰνῆ· σερωπτικὸν γὰρ
 καὶ συπτικὸν γίνεταί. τὰ δὲ συ-
 10 τῶ μέλιτι ἐξ ὁμάδων, ἐν στόμαχῳ
 μὲν καὶ εὐστομα, ἢ πόν δὲ σερω-
 πτικὰ. τὰ δὲ ὁμά κατὰ πλάσμα-
 σι μίγνυται περὶ σερωπτικὴν κοιλί-
 ας, στομάχου ἀντιστοίχῃ, καὶ πύ-
 ρωσιν, μαστοὺς φλεγμαίνοντας,
 15 σπληνῶς ἐκτείνωντο, κοινὸν
 λώματα. Γίνεται δὲ καὶ οἷος
 ἐξ αὐτῶν κοπτομένων καὶ ἐν-
 δολιχῶν, περὶ διαμονὴν μι-
 γροῦσιν τοῖς ἰσ'. ἐξ ὧν τοῦ γυ-
 λῶν μέλιτος ἐξέστου ἐνδὸς ἐπεὶ ἐξί-
 20 ζει· ἀφ' ὧν δὲ περὶ τὴν εἰρημέ-
 να πάντα, καὶ* χρίσματα δὲ ἐξ αὐ-
 τῶ σκευάζονται τὸ καλοῦν μὲν
 ληθον, ἢ χρίσματα ὁπόταν συπτι-
 κοῦ ἐλάου δεινῶν. ἐκλέγε-
 σθαι δὲ δεῖ τὰ ἀκτινῶν, μικρὰ δὲ
 25 ὅτι καὶ περὶ καὶ ἐν ὧν ταῦ-
 τα. τὰ δὲ λεγόμενα στρούθια καὶ
 μεγάλα ἢ πόν ὅτι εὐχρηστικά. τὰ δὲ
 αὐτῇ αὐτῶν ἐκείνῃ καὶ χλω-
 ρὰ κατὰ πλάσασιν εὐδεται,
 περὶ τὰ εὐφραδὸς χρίσματα ἐχόντα,
 καὶ

Maceratorum liquor commodè
 in stomachi aut ventris fluxio-
 nibus, potui datur. Succus cru-
 dorum assumptus orthopnoi-
 cis salutaris est. Decocto fo-
 uentur vulva, & sedes si proci-
 dant. Cotonea quæ melle con-
 diuntur, vrinam mouent: mel
 autem sibi constringentem il-
 lorum vim, & inspissantem ad-
 sciscit. Quæ cum melle coquun-
 tur, stomacho atque ori gra-
 tiora sunt, sed minus inspissant.
 Cruda cataplasmatibus adii-
 ciuntur, ad cohibendam aluum,
 aut si stomachus æstuet, aut
 in vomitiones effundatur, ad
 mammarum inflammationes,
 præduros lienes, & condylo-
 mata. Fit vinum ex ipsis tuis ex-
 pressis: sed quod perdureret,
 quindecim sextariis succi vnus
 mellis adiungitur, alioquin in
 acorem degenerat. Prodest ad
 omnia, quæ dicta sunt. Fit & o-
 leum ex iis, quod melinum vo-
 cauimus, quo vtimur quoties
 adstringenti oleo est opus. Eligi
 oportet vera, quæ sanè sunt ro-
 tunda, parua & odorata: quæ
 verò Struthia dicuntur, magna
 quidè sunt, sed mins vtilia. Flos
 & viridis & ficcus cataplas-
 matis imponitur: iis cõueniēs,
 quæ adstrictionem desiderant,
 inflam-

DIOSCORIDIS

inflammationibus oculorum,
reiectionibúsq; sanguinis. Cō-
tra citam aluum, & mensium
impetus, in vino bibitur.

Melimela. Cap. CLXII.

Melimela ventré molliunt, &
ab eo animalia expellūt, stoma-
cho negotiū exhibēt, Aestuosa.
Ea multis dulcia malavocátur.

Epirotica mala.

Cap. CLXIII.

Epirotica mala, quæ Latine
orbiculata dicūtur, stomacho
vtilia: sistunt aluum, vrinas e-
uocant, malis tamen cotoneis
inualidiora.

Syluestria mala.

Cap. CLXIII.

Syluestria mala familia sunt
vernīs, & adstringunt. Sanè in
hunc vsum immatura omnia
opus sunt.

Perfica mala. Cap. CLXV.

Perfica poma matura tam
stomacho, quàm ventri vtilia
sunt. Acerba aluum cohibent,
sed sicca vehementius. Deco-
ctum è ficcis alui stomachiq;
fluxiones sistit.

Armeniaca. Cap. CLXVI.

Armeniaca, quæ à Latinis
præcocia dicuntur, minora
sunt supradictis, & stomacho
vtiliora.

ἢ πρὸς ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς, ἢ
πρὸς αἵματος ἀναγωγὰς, κοιλίας
τὲ ῥέυσιν ἢ ἐμμηρίων φορὰν ἀρ-
μόζει μὲν οἶνον πινόμενα.

Περὶ Μηλίμων. Κεφ. ρξβ'.

Τὰ δὲ μελίμυκα κοιλίαν μα-
λάσσει, ἢ διὰ τὴν ἐκπύραξιν κα-
κοσμάμαχα, καὶ οὖσα πικρὰ κα-
λεῖται ὅτι ἀπὸ πτηνῶν γλυκύμυκα.

Περὶ Ἡπειρωτικῶν μή-
λων. Κεφ. ρξγ'.

Τὰ δὲ ἡπειρωτικὰ λεγόμενα, 10
ῥωμαῖσι δὲ ὀρθικουλάδα, εὐσ-
μάχα, κοιλίας σπληνικὰ, οὖρον
περὶ κλητικὰ, ἀπινώτερον μύρτι
τῶν κισσῶν ὄντι.

Περὶ ἀγριομήλων.

Κεφ. ρξδ'.

Τὰ δὲ ἀγρία ὅμοια τοῖς ἐκκοῖσι
εὐφροντα. Δεῖ δὲ περὶ τὰ εὐ-
κλῆστα, ἀποστέρεισι ἀπα-
σι χεῖρα.

Περὶ Περσικῶν μήλων. Κεφ. ρξε'.

Τὰ δὲ περσικὰ μύλα εὐσμά- 20
χα, εὐκοιλία τὰ πέπυρα. τὰ δὲ ἐ-
νωμα, σπληνικὰ κοιλίας, ξηρανθέν-
τα δὲ, ἢ στεγνωτικώτερα γίνονται.
ἢ τὸ ἀφ' ἑνὸς δὲ αὐτῶν ξηρῶν
λαμβάνοντες, σμάχον ἢ κοι-
λίας ῥευματιζομένην ἴσθιν.

Περὶ Ἀρμενικῶν. Κεφ. ρξς'.

Τὰ δὲ μικρότερα καλούμενα
δὲ ἀρμενικὰ, ῥωμαῖσι δὲ περσι-
κόμια, εὐσμάχα καὶ τὰ πρὸς
ειλεμήνων εἰσιν.

Medica

Περὶ Μη-

Περὶ Μηδικῶν. Κεφ. ρξξ'.

Medica mala. Ca. CLXVII.

Τὰ δ' ἢ μηδικὰ λεγόμενα ἢ περ-
σιχὰ ἢ καθ' ὁμολογίαν, ῥωμαῖστ' δὲ
κίτρινα, πᾶσι γινώσκονται· φυτὸν γάρ
ἔστι καρποφόρον δι' ὅλου τοῦ ἐ-
5 τοῦ ἐπαλήθεως. αὐτὸ δὲ τὸ μύ-
λον ἐπιμυκεῖς, ἐρύπτει δὲ μύρον,
ῥιζοῖσιν τὴν ῥιζοῦ, ἐν ᾧ δὲ μετὰ
βάρους, πῆρμα ἔχον ἀπὸ ἐρι-
κός. Διωμένη δὲ ἔχει πύρην ἐν
οἴῳ, αὐτὴν ῥιζὴν θανατοῖσιν, κοι-
10 λίαν τὴν ὑπὸ ἀγνῶστον, διὰ κλύσμα τέ-
ῃσι πρὸς ἐννοδίαν εὐματός τὸ
ἀφελήματα καὶ ὁ γυλὸς ἀπὸ τῶν βι-
βρώσκειται ἢ μάστιγα ὑπὸ γυναι-
κῶν πρὸς τὴν κίνατον· φυλάττειν
δὲ καὶ ἰμάτια δοκεῖ, ἄβρωτα ἐ-
15 πιπυζέμενα κισσώτοις.

Περὶ Ἀπίου. Κεφ. ρξή.

Pyra. Cap. CLXVIII.

Ἀπίου δὲ πολλὰ εἶδη, πᾶσαι
δὲ σύφοισι· ὅθεν εἰς τὰ ἀποκρυ-
πτα καὶ ταπλάσματα ἀρμόζουσι.
τὸ δ' ἀφελήματα αὐτῶν ἐκκατα-
20 σθῆν, καὶ αὐτὰ λαμβανόμενα ὡ-
μαί, κοιλίαν ἐξαστ' βλάπτουσι δὲ
ἐσθιόμενα τὸν νῆστευ.

Pyrorum multa genera, quæ
tamē omnia adstringunt: pro-
inde adduntur conuenienter
in repellētia cataplasmata De-
coctum ē ficcis & cruda ipsa
aluum sistunt: ieiunos esitata
lædunt.

Περὶ Ἀχράδος. Κεφ. ρξθ.

Achras. Cap. CLXIX.

Ἡ δὲ ἀχράς εἶδος ἔστιν ἀγρία
ἀπίου, βραδείως πεπαιγμένη-
25 γη. Διωμένη δὲ ἔχει, συππι-
κωτέραν ἀπίου· ὅθεν πρὸς τὰ
αὐτὰ ἀρμόζει. εὐφει δὲ καὶ τὰ
θύλλα αὐτῆς. ἢ δὲ ἐκ τοῦ ξύλου
αὐτῶν τέφρα, βοῶντι ἐναργῶς
τοῖς ὑπὸ μυκήτων πηρωμένοις.
φασι

A CHRAS pyrastri ge-
nus est, quod tardissimē ema-
turefcit. Vim pyro adstrin-
gentiorem habet, & ad ea-
dem conuenit: stringunt eti-
am eius folia. Ligni pyro-
rum cinis efficaciter his auxi-
liatur, quos fungi strangulant.
Aiunt

DIOSCORIDIS

Aiunt fungos, si fyluestria py-
ra cum eis coquantur, inno-
xios fieri.

Mespilus. Cap. CLXX.

Mespilus, quæ à nonnullis a-
ronia vocatur, spinosa arbor
est, folio pyxacanthæ: fert po-
mum suauē, exiguo malo non
dissimile, tribus intus osicu-
lis: qua ex causa id nonnulli
tricotcon appellauere. Tarde
maturefcit, esu adstringit, sto-
macho gratum est, aluumque
supprimit.

Altera mespilus.

Cap. CLXXI.

Alterū mespili genus in Ita-
lia nascitur, quod aliqui seta-
nium, alij epimelida vocant.
Arbor foliis mali, sed minori-
bus: pomum fert rotundum
esui aptum, vmbilico latio-
re: quod adstringit, feroque
maturefcit.

Lotus arbor. Cap. CLXXII.

Lotus arbor est vastę magni-
tudinis, ferēs baccā pipere ma-
iorē, dulcē, cibis grata, sto-
macho facilē. Aluū sistit baccis. Ra-
mētōrū ligni decoctū siue po-
tu, siue infusione dysentericis
ac foeminis fluxione vuluæ la-
borātibus, auxilio est: rufat ca-
pillos, citam aluum cohibet.

Cornus.

φασὶ δὲ πνεῖς ὅτι καὶ σωε-
πὶς ἀρχαῖα μύκησιν, ἀελαβῆς
αὐτῶν γινέσθαι.

Περὶ Μεσπίλων. Κεφ. ρθ.

Μέσπιλον τὸ δένδρον, ὃ παρ'
ἐλλοις ἀρῶνία καλεῖται, ἀκανθῶ-
δες ὄντι, ὁμοιον τοῖς φύλλοις πυ-
ξακάνθης, καρπὸν φέρον μικρὸν μύ-
κω ὁμοιον ἡ δυν, ἔχοντα τρία ὀ-
σάκρια ἐνδοθεν, ἀφ' ὧν καὶ τέττα-
κον πνεῖς αὐτὸ ὀνομάζουσιν. βρα-
δέως πεπαιγμένον, εὐφραίνει δι-
ερωσμένον, εὐσώμαχόν τε ὄντι
καὶ κοιλίας στεγνωτικόν.

Περὶ ἑτέρου μεσπίλου.

Κεφ. ρθ.

Μεσπίλη δὲ καὶ ἑτερεῖν ὄντι εἰ-
δος ἐν ἰταλίᾳ θηρώνων. ὃ ἐνοιο
ἐπιμηλίδι καλούσιν. οἱ δὲ στα-
νιον ὀνομάζουσιν. δένδρον ὄντι μύ-
κω ἑμπερὲς τοῖς φύλλοις ὅτι μι-
κρότερον. ἔχει δὲ καρπὸν καὶ τοῦτο
σπογγύλον, βρώσιμον, πλάτνυ-
χοντα τὸν πυθμένα, ὑποσφύρον-
τα, πεπαιγμένον βραδέως.

Περὶ Λωτοῦ. Κεφ. ρθ.

Λωτὸς τὸ δένδρον, φυτὸν ὄντι
εὐμύκητος, καρπὸν δὲ φέρει μέγιστον
πεπέρως γλυκύν, βρώσιμον * εὐ-
σώμαχον, κοιλίας στεγνωτικόν. τῶν
δὲ περιτμάτων τῶ ἐύλου τῶ ἀφ-
ήμα πινόμενον καὶ ἐκλυζόμενον,
βρωθεὶ δυσεντερικοῖς καὶ γυναιξὶ
ροϊκάς. ξανθίζει δὲ καὶ πείχας, καὶ
ἐπὶ χειρὶ γαστέρα ρεῖουσιν.

Περὶ

Περὶ κρανίας. Κεφ. ρογ'.

Κρανία δένδρον ὅστιν ἀδρὺν, καρπὸν φέρει ὡς ἐλαίας, ὁπρὶν μῆκος, χλωρὸν τὸ πρῶτον, πεποιημένον δὲ ξανδόν, ἢ κρησίδιον, ἐδωδύμον, σύφοντα, ἀρμόζοντα πρὸς κοιλίας ῥύσιν καὶ δυσεντερίαν, στυπτικόν καὶ εἰς ἔλκεα, καὶ εἰς βρώσιν, καὶ ἀλυσίαν ὡς ἐλαία. ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλον ἰχθὺς κατόμανον, ἀρμόζει πρὸς λειχύδας καὶ ταχυρρόμος.

Περὶ οὖων. Κεφ. ροδ'.

Οὖα τὰ μολίζοντα καὶ μήπω πύπρωτα τμηθέντα καὶ ξηρανθέντα ἐν ἡλίῳ, σαλπικαγί-
15 νεται κοιλίας ἐδωδύμονα, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν δὲ ἀφύον ἀλεσθέντων ἀντὶ ἀφίτων λαμβανόμενον, καὶ τὸ ἀφ' ἔλκεα δὲ αὐτῶν πυνόμενον, τὸ αὐτὸ ποιεῖ.

Περὶ Κοκκιμυλίας. Κεφ. ροε'.

20 Κοκκιμυλία δένδρον ὅστιν ἡρώεμοι, οὗ ὁ καρπὸς ἐδωδύμος, κακοστόμαχος, κοιλίας μαλακτικός. τῶν δὲ στυγερῶν καὶ μάστιγα τῶν ἐν διαμαστικῷ ὕδατι ὡς ὁ καρπὸς ξηρανθείς, εὐστόμαχος καὶ
25 κοιλίας σαλπικός. τὸ δ' ἀφ' ἔλκεα τῶν φύλλον ἐν οἴνῳ σκευαζόμενον καὶ ἀναρραγείδιον, κινίδα καὶ ἔλαιον καὶ παλιδύμα βουμπιζόμενα σέλην. τὰ αὐτὰ δὲ παρέρχεται καὶ ὁ τῶν ἀγροκοκκιμύλων καρ-

Cornus. Cap. CLXXIII.

Cornus dura arbor est, baccas ferēs oliuæ modo oblongas, quæ primū virent, dein per maturitatē rubescunt, aut cere colore repræsentant. In cibo adstringūt, proflunio alui atq; dysenteria salutare, siue in edulto, siue in defruto exhibeātur. Muria, vt oliuæ, condiūtur. Sanies, quam virētia folia torrendo refudarunt, impetigini conuenienter illinitur.

Sorba. Cap. CLXXIII.

Sorba colorem luteum referentia prius, quàm maturefcent, dissecata & sole siccata manduntur, aut aluum sistunt. Eadem est functio molitorum farinae, si polentæ loco sumatur: quod & decoctum eorum in potu præstat.

Prunus. Cap. CLXXV.

Prunus arbor est nota, cuius pomum estur: sed stomachum male habet, aluum molit. Syriaca pruna, & præcipuè, quæ Damasci gignuntur, exiccata stomacho utilia sunt, aluum adstringunt. Folia pruni in vino decocta collutione, & gargarizatu vnam, gingivas, & tonsillas fluxione laboranteis repri-
munt. Præstant idem syluestriū pruno

DIOSCORIDIS

prunorum baccæ, post maturitatem exiccata: cum sapa vero decoctæ, stomacho vtiliores redduntur, aluûmq; magis adstringunt. Gummi prunorû agglutinat, potû in vino calculos cõminuit: ex aceto quoq; illitum, lichenas infantîû sanat.

Arbutus. Cap. CLXXVI.

Arbut⁹ siue vnedo arbor est cotoneæ malo non dissimilis, tenui folio: cuius fructus pruni magnitudinem implet, nullo intus nucleo: huic menacylo cognomē est: maturus aut flauet, aut rubescit, in esu acerosus, stomacho aduersatur, capitisq; dolorem mouet.

Amygdalæ. Ca. CLXXVII.

Amygdalæ amaræ radicum tritarum decoctum vitia cutis in facie corrigit: illitæ nuces idē munus præstant, menses admotæ ciunt, capitis dolori auxiliatur, illitæ fronti aut temporibus cum aceto vel rosaceo: epinyctidas sanant ex vino, itē putrescentia vlcera, & quæ serpunt, & morsus canum cum melle: earum autem esu dolores finiuntur, aluum emolliunt, somnum faciunt, vrinam ciēt, cõtra sanguinis reiectiones cū amylo assumentur, renû vitiis, & pulmonû inflammationibus

καρπὸς, ἀπέπεσσε ξηρανθεὶς· ἐψηθεὶς δὲ μετὰ ἐψήματος, ευσμαχότερος ἐστὶν ἐπὶ τῆς κοιλίας γίνεται. τὸ δὲ κόμμι τῆς κοκκιμυκίας, ὅτῃ κολλητικὸν, λίθων θρίπτικόν πνέμονον σὺν οἴνῳ· σὺν ὅξει δὲ ἐπιχειρόμενον, λειχηνῶν τὰς ἐπὶ παιδίων διεσπύει.

Περὶ Κομάρεω. Κεφ. ροζ'.

Κόμαρες δένδρον ὅστις παρὰ τοῖς κυδωνία, λεπτόφυλλον, καρπὸν ἔχον ὡς κοκκιμύλου μέγεθος, ἀπὸ ῥυμιον· μεμάκιστα χαλαροῦ μύρον· πεπταχθέντα δὲ ὑποκυβρόν ἢ ἐρυθρόν, ἐδιδόμνον ἀρχυρῶδες, κακοστόμαχον δὲ καὶ κεφαλῆ γέει.

Περὶ Ἀμυγδαλῆς. 15

Κεφ. ροζ'.

Ἀμυγδαλέας πικρὰς ἢ ῥιζὰς ἀψηλιδεύσας λεία, ἐφ' ἧς τὰς ἐν προσώπῳ ἀπυκαθαίρει καὶ αὐτὰ τὸ ἀμύγδαλα κατὰ πλάσθέντα, τὰ αὐτὰ ποιεῖ, προστιθέμενα ὅσα γει κατὰ μύδια, καὶ κεφαλαγίας βοηθεῖ κατὰ πλάσθέντα μετώπῳ ἢ κροτάφοις μετ' ὅξους καὶ ῥοδίνης, καὶ περὶ ἐπιπυκτίδας σὺν οἴνῳ· περὶ δὲ σπηκίδας καὶ ἔρπητας καὶ κυρτόδμηκτα, σὺν μίλιτι· ἐδιδόμνον δὲ ὅτῃ ἀνώδυνον, κοιλίας μαλακτικῶς, ὑπνωτικῶς, οὐρπτικῶς, καὶ πρὸς αἵματος ἀνάγωγόν μετὰ αἰωλίου· λαμβανόμενα περὶ ὅτῃ νεφρεῖται καὶ πεπτικῶν μοικῶν, σὺν

ex

σὺν

συνὸν ὕδατι πινόμενα ἢ ἐκλειχρό-
 μωνα συνὸν ῥητίνῃ τρεβινθίνῃ· δύ-
 σουνεῖται δὲ καὶ λιθώσι, συνὸν γλυ-
 κεῖ βοηθεῖ, καὶ ἡπατικοῖς καὶ βηξὶ καὶ
 κώλου ἐμπνευματώδεσι, συνὸν μέ-
 λητι καὶ γαλακτικῇ ἐκλειχρόμενα, κα-
 ρύου πονηκοῦ τὸ μέγεθος· ἐστὶ δὲ
 καὶ ἀμείδιτα παροξυσμωδόμενα
 ὅσον ἢ ἢ ζ'. κτείνει δὲ καὶ δόλωπε-
 • κας βρωθέντι συνὸν πνι. τὸ δὲ κόμ-
 μι αὐτῆς εἶσθαι καὶ διεμαίνει, καὶ
 10 βοηθεῖ πρὸς αἵματος ἀναγωγῇ
 πινόμενον· συνὸν ὅξει δὲ ἐπιχειρό-
 μενα, λειχρῶς ἐπιπολεῖς αἰ-
 ρει· ἰάται καὶ βῆχα χροῖον μετὰ
 κρόματος πεθύν, λιθώοντας δὲ ὁ-
 φελεῖ συνὸν γλυκεῖ πινόμενον, ἢ δὲ
 15 γλυκεῖα καὶ ἐδάδιμος ἀμυγδα-
 λή, καταπολὺ ἡστων ὅτιν ὥς πρὸς
 ἐνεργείαν τῆς σπινθῆς. καὶ αὐτὴ
 δὲ λεπτωπικῇ, οὐρητικῇ, βρω-
 θέντα δὲ συνὸν τῷ λέπει τὰ ἀ-
 μύδαλα χροῖα, σωμαχρῶ πλά-
 20 δον ἀποκαθίστησι.

Περί Πισακίων. Κεφ. ροθ.

Πισάκια τὰ μὲν γυνώμενα ἐν-
 στείλα, ὅμοια σπορίλοις, ἐν σόμα-
 χῃ, ἐπὶ νόμω δὲ καὶ πινόμενα ἐν
 οἴνῳ λεία, ἐρπετοδύκτοις βοηθεῖ.

25 Περί Καρύων Βασιλικῶν.

Κεφ. ροθ.

Κάρυα βασιλικῇ, ἃ ἐννοῖ περ-
 σικά καλοῦσιν, ἐπὶ νόμω, δύσπε-
 πτα, κακοσώμαχα, χροιοῖα,
 κεφαλαγῇ, βήουσιν ἐναρτία.

ῥοθ.

ex aqua in potu aut eclegma-
 te cū refina terebinthina dan-
 tur: calculosis difficilique; vrinæ
 in passio auxiliantur, & illinctu
 cum melle, & lacte hepaticis,
 tussi, & inflationibus coli, nu-
 cis auellanae magnitudine: qui-
 nis septenisve præsumptis ebie-
 tatē non sentiunt potiores: vul-
 pes si cum quadam efca eas
 vorauerint, emoriuntur. Gum-
 mi eius calfacit, & adstringit:
 reiciētibz sanguinē, potum
 auxilio est: impetigines quæ
 summū corpus occupant il-
 litum cū aceto tollit: tussi ve-
 tustæ cū diluto vino potū me-
 detur: calculosis cū passio bibe-
 re prodest. E nucibz græcis, dul-
 ces cibo idoneæ, sed multo mi-
 nus valēt in remediis, q̃ amaræ:
 attamen extenuant, vrinā ciunt,
 recetiū cum suo putamine, hu-
 mida stomachi vitia emédant.

Pistacia. Cap. CLXXVIII.

Pistacia, quæ cōstat in Syria gi-
 gni, pineis nucibus similia sunt,
 & stomacho amica: trita cū vi-
 no cōtra serpētium iētus pro-
 sunt, siue edantur, siue bibātur.

Nux iuglans. Ca. CLXXIX.

Nuces iuglades, quas nōnulli
 Perficas vocant, sunt difficiles
 cōcoctu, stomacho inutiles, bi-
 liosa, capitis dolore inferētes,

i tussien-

DIOSCORIDIS

tusfientibus inimicæ, & vomituris ieiunis in cibo apte. Cum ruta verò & ficis præsumptæ, & à summo cibo, venenis resistunt: nec minus si à veneni hauflu comedantur: largius esitratæ tineas latas pellunt, illinuntur mammarum inflammationi, abscessibus, luxatiffique, cum mellis exiguo, & ruta: cum cepa autem, sale & melle, canis hominisque mortui proficiunt: tormina, cum calyce suo perustæ, & umbilico admotæ, sedant. Putamen combustum tritumque in oleo, & vino, infantium capite peruncto, nutrit capillum, alopecias replet. Siftunt menses nucleis vsti, si triti ex vino admoveantur: iidem è veteribus, illiti carbunculis, gangrenis, & agilopiis medentur: alopeciis commanducati, & impositi præsentis sunt remedio. Nucibus tufis oleum exprimitur. Recentibus stomacho innocentiores sunt, vtpote suaviore: itaque allio mistæ eximunt acrimoniam. Liuiore in corpore illitu tollunt.

Nuces auellanæ.

Cap. CLXXX.

Nuces auellanæ, quas & leptocarya vocant, stomacho infestæ

χρήσιμα ἔστι βιβρωσάμενα πρὸς ἐμέτας τῆς ἐλίου, δυνάσμενον φαρμάκων ἐστὶν ἀντιφάρμακα, * πρὸς ἐρωθέντα καὶ ἐπιερωθέντα, σὺν ἰσχύος καὶ πυλῶν ἀπείρονα ἔβρωθέντα, πλατέαν ἡμιν δὲ ἐμπνέουσι, ἐπιπλάσσει δὲ καὶ μαρσίς φλεγμαίνουσι, καὶ ὑποσῆμασι καὶ σφύμασι σὺν ὀλίγῳ μέλιτι καὶ πυλῶν μὲν ἔβρωθῶν καὶ ἄλλος καὶ μέλιτος, πρὸς κυνόδοντα καὶ ἀνδρωπόδοντα ποιῇ πυρωθέντα ἔσθ' σὺν τῷ καλύφῃ, καὶ ἐπιτεθέντα τῷ ὀμφαλῷ, σφόδρα πύξι. τὸ δὲ λέπτρον καὶν καὶ τεύχον ἐν οἴῳ καὶ ἡμῶν, παλαιοῖς ἐπιχρίδεν, καλλίτερον ὅστι, καὶ δὴ ὁ πεκίας διασώζει. καὶ ἐμμενῶν ἴσῃσι τὸ ἐν τῷ ὕδατι λείον καὶν καὶ σὺν οἴῳ πρὸς ἐρωθέντα τῶν δὲ παλαιῶν χαρῶν τὰ ἐν τῷ καταπλαθέντα, γαγγραινας καὶ ἀνδρῶν καὶ ἐλίου πάσης καὶ ἀλωπεκίας μαρσινθέντα καὶ ἐπιτεθέντα ἰάται σιντόμω. * γίνεται δὲ καὶ ἐλαίον ἐξ αὐτῶν κοπιόμενον, καὶ ἐκ δελφινῶν. τὰ δὲ χλωρὰ, ἢ ἴον κακοσμάχα, γλυκύτερά ὄντα. διὸ καὶ τοῖς στομάχοις μῆ γινῆται πρὸς τὸ τῶν δειμότητων πειραρῆν. αἶρεται δὲ καὶ πλινθία καὶ καταπλαθέντα

Περὶ Καρύων πονητικῶν.

Κεφ. ρπ'.

Τὰ δὲ πονητικὰ ἄνθρωποι λεπτοτέρη καλῶσιν, ἔστι κακοσμάχα.

χρῆ, καὶ αὐτὰ δὲ λεῖα συνὲ μελι-
κράτῳ πινόμενα, βίῃ χα παλαιὰν
ἰάτῃ φρενέτῃ δὲ ἐδιδόμμενα συνὲ
πεπέρει ὀλίγῳ χατάρρουν πεποι-
νει· ὅλα δὲ χαίντα λεῖα μετὰ ἀ-
3 ζουγγίου ἢ σέατος ἀρκείου, ἀλω-
πέκας ἐπιχειρῶντα διασώζει.
Φασι δὲ ἔγνοι ὅτι μετὰ ἐλαίου τὰ
κελύφῃ κεχαιμμένα καὶ λειοτε-
τείνοντα, γλαυκοφθάλων παι-
δῶν μελαίνει τὰς κόρας ἐπιβρε-
10 ρομήρου τῷ βρέγματι.

Περὶ Μορέας. Κεφ. ρπα.

Μορέα ἡ συχμυμένα, δένδρον ἐ-
στὶ γυώειμνον, ἧς ὁ καρπὸς λυπικὸς
κοιλίας, εὐδαρτος, χακοσμάχος.
καὶ ὁ ἔξ* αὐτῆς δὲ χυλὸς τὰ αὐτὰ
15 δρᾶ ἐφωθεῖς ὃ ἐν χαλκώματι ἢ
ἡλιαθεῖς, συπληρώτερος γίνεσθαι.
χρῆς δὲ αὐτῷ ὀλίγου μέλιτος,
ποιεῖ πρὸς ρεύματα καὶ νομάς καὶ
παείδῃμα φλεγμαίνοντα. ὁπλίσ-
νε) δὲ καὶ ἡ διώαμις αὐτῷ παρ-
20 μηείσῃς συπληείας ὁρῆς καὶ κηκί-
δος καὶ σμύρνης καὶ κρόκου ἐπὶ δὲ καὶ
μυείας χαρπυῖ καὶ ἰείδος, καὶ λι-
θανωτῶ. τὰ δὲ ἄλλα μόρα ἐν-
ερᾷ κοπέντα, ἀντὶ τοῦ τοῖς ὄφιοις
μύζοντα, καὶ κοιλιακοῖς ὀνύχισιν. ὁ
25 τῷ ῥίζῃς ὃ φλοιὸς συνεφωθεῖς ὕδα-
τι καὶ ποθεῖς κοιλίαν λύει, καὶ παλ-
τεῖαν ἔλκευδα ἐκτενέσσει, καὶ
τοῖς ἀκόνιτον πεπωκόσι βοηθεῖ. τὰ
ὃ φύλλα λεῖα συνὲ ἐλαίῳ χατα-
πλαθόντα, πνεύματα ἰάται,
ἐφῃ-

sta sunt: ipsa tamen trita, & in
aqua multa pota, tussi veteri
medentur: tosta & cū exiguo
piperis potę destillationē con-
coquunt, crematarū cinis cū
axungia aut adipe vrsi perun-
ctus alopecii capillum reddit.
Aiunt nonnulli vsta earū puta-
mina, & in cineris speciem re-
dacta, cum oleo, cæstiorū octu-
lorū pupillas infantibus deni-
grare, perfuso sincipite.

Morus. Cap. CLXXXI.

Morus arbor nota est, cuius
fructus aluū soluit, stomacho
inutilis est, & facile corruptio-
nē sentit. Hoc idē præstat mo-
ri succus: decoctus autē areo
vase atque insolatus, ad strigen-
tior redditur. Facit ad fluxio-
nes, nomas, & tonsillarum in-
flāmationes, addito mellis exi-
guo. Sed inolefcit vis eius, adie-
cto scissili alumine, galla, cro-
co, & myrra: item myricæ ses-
mine, iri, & thure. Immatura
mori poma siccātur, tusaq; aci-
norū rhois vice obsoniis mi-
scētur, vt coeliacos iuuēt. Radi-
cis cortex decoctus in aqua &
potus aluum resoluit, latas ven-
tris tineas excutit, his quoque
auxiliatur qui aconitum hau-
serunt. Folia trita ex aceto il-
lita, ambustis igni medentur,
i ij tin-

DIOSCORIDIS

tinguntque capillū, vitiū & fici
nigræ frōdibus simul coctis in
aqua cœlesti. Succus foliorum
cyathi mēsurā potuscōtrapha-
langiorum morfus auxilio est.
Feruefacti corticis & foliorū
iure dentes aptissimè in dolo-
re colluuntur. Radix circiter
messēm incisa, factō in ambi-
tu scrobe, succum emittit, qui
postridiē cōcretus inueniri so-
let. Is in dolore dentium effi-
cax est: tubercula discutit, &
aluum purgat.

Sycomorus. Ca. CLXXXII.

Sycomorū aliqui etiā sycami-
nū, id est, morū vocāt, cuius
fruct⁹ sycomorū etiā propter
inefficacem gustū appellatur.
Arbor est magna, fico similis,
frōdosa, multo lacte abūdāsfo-
lius mori, pomū ter aut quater
anno fert, nō ramis vt ficus, sed
caudice ipso, caprifico nō dif-
fimile, dulcius grosfis, sine gra-
nis interiorib⁹: quod nō matu-
rescit, nisi vngue aut ferro scal-
patur. Nascitur plurimū in Ca-
ria, Rhodo, locisq; nō multi tri-
tici feracibus: vbi prouētu fœ-
cundo restibiliq; iuuamentum
adfert, cū annonæ caritas pre-
mit. Pomum aluo vtile est, sed
per quā exilem præbet ali-
monia. Stomacho aduerfatur.

Succus

ἐκκρίνεται δὲ ἐν ὁμοείῳ ὕδατι,
ὡς ἀμπέλου καὶ συκῆς μελάν-
της φύλλοις, βράπτει τείχεος. ὁ δὲ
χυλὸς τῶν φύλλων, φαρμακισ-
τικοὺς ἀγέρει, ποθεῖς καὶ τοῦ πλῆ-
θος. ἢ φλοιὸν δὲ καὶ τὰ φύλλα τὸ
ἀπόζημα, διάκλυμα ἐνδετόν
ἔστιν ὁδονδαλγίας. ὁ πίνεται δὲ
σπὲρ τῶν πυραμυτῶν ἢ ῥίζης πι-
ειορυσθῆσις καὶ ἐκκοπέσις, εὐ-
εῖσκεται γὰρ τῇ ὑπεραίᾳ, ὁπίπα-
ρός τις ὅς περὶ τε ὁδονδαλγίας
ποιεῖ καὶ φύματα διαφορεῖ καὶ
κοιλίαν καθαίρει.

Περὶ Συκομόρου. Κεφ. ρπβ.

Συκομόρου, ἔστι καὶ τὸ το-
σούτων κέρας, καλεῖται δὲ
καὶ ὁ ἄσ' αὐτῆς καρπὸς συκό-
μορου, διὰ τὸ ἄγονον τῆς γέν-
σεως. δένδρον δὲ ἔστι μέγα, ὅ-
μοιον τῇ συκῇ, πολύκομον σφό-
δρα, τοῖς φύλλοις ὅμοιος μορέα,
φέρει δὲ καρπὸν τοῖς καὶ τετρα-
κίς τοῦ ἔτους, οὐκ ἀπὸ τῶν ἀκρε-
μόρων ὥς ὅτι τῆς συκῆς, ἀπὸ δὲ
τοῦ στελέχους ὁμοιον ἐκτενέω. γλυ-
κύτερον ὁλωδίων, οὐκ ἔχοντα δὲ
κερχαμίδας· μὴ δὲ πεπαιγμέ-
νον δῖχα τοῦ ἐπιχειρῆσαι ὀνυ-
χῇ ἢ σιδῆρῳ. φέρεται δὲ παλαιοῖς
ἐν καλῇ καὶ ῥόδῳ, καὶ ἐν τοῖς
οὐ πολυπύρεσι τόποις· βονθεῖ δὲ
ἐν ταῖς σποδαίαις, διὰ τὸ διλυε-
κὲς τῷ καρπῷ. ἔστι δὲ εὐκοίλιος ὁ
καρπὸς, ἀγροφος, κακοσμάχος.
ὁ πίν-

ὁ πίπτει τὸ δένδρον ὅσον καρ-
ποφορήσει νεαρόν, τὸ φλοιὸν ἐξέπι-
πολῆς λίθω θλασθέντι· βασιτέρεον
γὰρ θλασθέντι, οὐδὲν ἀνίστησι. συλλέ-
γεται δὲ σπογγώδης ἢ εἰς τὸ δέν-
δρον, καὶ ξηρανθέντι καὶ ἀπαπλε-
σθέντι ἐν ἀγρίῳ ὁσρανίῳ, ἀποπί-
πτειται. Δουάμην δὲ ἔχει ὁ ὅπας
μαλακτικὴν, κολλητικὴν τραυ-
μάτων, διαφορικτικὴν τῶν δυσπε-
πτιῶν, πίνεται γὰρ καὶ συγχέει τὸ πρὸς
10 ἑρπετῶν δύνματα καὶ ἐκσπέρτωμέ-
νοις σπληνῶσι, σωμαχῶν τε δὲ γή-
ματα καὶ φεικίας, ταχέως δὲ τε-
ρηνδονίζεται ὁ ὅπας.

Πεὶ Σύκου ἐν κύπερῳ.

Κεφ. ργ.

15 Γίνεται δὲ καὶ ἐν κύπερῳ εἴδει
διαφέρειν, πτελέει γὰρ οὖσα, συχα-
μίνω τὰ φύλλα εἰσὶν, τὸν δὲ καρ-
πὸν καὶ τὸ μέγεθος κοκκινύλλον,
καὶ γλυκύτερον, τὰ δὲ ἄλλα πάντα
ὅμοια τοῖς περηνιμύθοις.

20 Πεὶ Σύκων. Κεφ. ργδ'.

Σύκα πέπτερα τὰ ἀπαλά, χακο-
σόμαχα, κοιλίας λυπηρὰ· ῥαδίως
γὰρ ἐξ αὐτῶν πνευματισμὸς ἵσταται.
ἐξαισθημάτων καὶ ἰδρώτων περ-
κλήιχθ' ἀδινά γὰρ σβεστικὰ θερ-
25 μασίας, τὰ δὲ ξηρὰ τρισμα, θερ-
μαστικὰ, διψικώτερα, ἐκκοιλία,
ἀδινά γὰρ πνευματισμὸς σωμαχῶν
καὶ κοιλίας· βελγῶν δὲ καὶ ἀρτηρίων
καὶ κύσει καὶ νεφρῶν οὐδετα, καὶ
τοῖς ἐν μακρονοσίαις κακορροῖαις
καὶ

Succus primo vere tenera ar-
bore, ante quā fructū ferat, eximi
tur, lapidis ictu summo cortice
desquamato: si enim altiore
plaga violetur cortex, nihil ef-
fluet. Spōgia aut vellere lachry-
ma excipitur, quæ ficcata & in
pastillos coacta fictili vase re-
ponit. Vis succi emollit, vulne-
ra cōglutinat, discutit collectio-
nes cōctioni repugnātes, bibi-
tur etiā aut illinitur cōtra ser-
pentiū morsus, duratos lienes,
stomachi dolores & pfrictio-
nes. Celerrimè teredinē sentit.

Ficus Cyprea.

Cap. CLXXXIII.

Gignitur & in Cypro arbor
genere distans, quæ cum sit vl-
mus, prædita tamē est foliis fy-
comori, fructu pruni magnitu-
dine, multo dulciore, supradic-
tis cætera similis.

Fici. Cap. CLXXXIII.

Fici maturæ recentes stomachum lædunt, aluū soluunt: sed
facile cōtracta ab eis fluxio fi-
stitur, sudorē euocant papulās-
que, sitim sedant, calorē restin-
guunt. Siccis natura exalfaci-
endi, vires alunt, sed sitim ma-
gis stimulant, aluo vtilis, rheu-
matismis ventris & stomachi
contraria: gutturi autem, arte-
riis, renibus, vesicæ, & iis quos
i iij longa

DIOSCORIDIS

lōga valetudo decolorauit, an-
helatoribus, hydropicis, comi-
tialibus aptissimā: feruefacta
cū hyssopo & pota, thoracem
purgat: tulsī veteri, diuturnisq;
pulmonū vitiis conueniunt, al-
uum molliunt tusa cū nitro &
cnico, dein manducata. Deco-
ctum arteriā & tonsillarū in-
flāmationib⁹ gargarizatu pro-
dest. Cum hordeacea farina ca-
taplasmatis miscetur, & in mu-
liebres fatus cum foenogracō
& ptisana. Ceterum cum ruta
coct⁹ torminibus infunditur.
Coct⁹ illit⁹q; duritias discuti-
unt, parotidas & furunculos
emolliunt, panos ad matura-
tionem perducūt, maximē ni-
tro, iri aut calce addita. Crudæ
si cū antedictis tundantur, ea-
dem efficiunt: cum malicorio,
pterygia purgant: cum atra-
mento futorio, deploratis fe-
rē tibiārum fluxionibus, & ca-
coëthicis vlceribus medentur:
quin & cum vino decoct⁹ ad-
dito absinthio & hordeacea fa-
rina, vtilissimē hydropicis illi-
nuntur. Cremata cum cera-
to fanant perniones, prurigi-
nes, sonitusq; si crudæ teran-
tur, & sinapi liquorēq; aliquo
excepta auribus instillantur.
Tā sylvestris, quā satiuæ fici
lacteus

καὶ ἀδριατικοῖς καὶ ἐπιπλητικοῖς
καὶ ὑδρωπικοῖς ἀναισθεῖται δὲ
καὶ τὰ ἐν θώρακι ἀπορροῖται· ἀφ-
μύζει δὲ καὶ παλαιὸς βρογχί, καὶ
τοῖς πρὸς πνεύμονα χρονοῖς πά-
θεισι, κοιλίαν τε μαλακᾷ κο-
πέντα μετὰ νίτρου καὶ κρόκου ἐ-
πίχνημα. τὸ δὲ ἀφελήμα ἀντῶν,
πῶς πρὸς ἀρτηρίαν καὶ παλινδρῶμα
φλεγμοναῖς, ἀφμύζει εἰς ἀναγρᾶ-
γείσματα, καὶ εἰς τὰς ὁμηλῆ-
σεις δὲ μίγνυται, καὶ εἰς γυναι-
κείας πνεύας μετὰ τήλεως ἢ πιν-
σάνης. συν πηγάων δὲ ἀφελή-
μῶν, σφόδρῶν ὅσιν ἐγκυσσισμα κα-
ταπλαττομένη καὶ ἐφθὰ λεία,
διαφορεῖ σκληρείας, παραπίδας. ἰς
δοθιλιῶν μαλακᾷ, φύγεθλα πε-
πάνει, καὶ μᾶλλον συν ἱερίδι ἢ
νίτρω ἢ ἀσβέσω. καὶ ὁμὰ ὅ κο-
πέντα συν οἷς εἴρηται, τὰ ἀν-
τὰ δρᾷ· συν σιδήρῳ δὲ ῥοιᾷς, πτε-
ρυγία ἀναισθεῖται· μετὰ χαλ-
κάνθου δὲ τὰ ἐν κήμαις ῥευμα-
τικὰ, δυσλαθῆ καὶ κακοήθη ἰᾷται.
ἐπιρροῖται δὲ ἐν οἶνω καὶ μίγνυται
ἀντιπνῶ καὶ κριπνῶ καὶ ἀλευρῶ, ὑ-
δρωπικοῖς ὁφθαλμοῖς καταπλασθέν-
τα· κακῶν μῶν δὲ μίγνυται κη-
ρωτῇ, χυμέτλας ἰᾷται, λεία ὅ ὁ-
μὰ συν νάπτῳ ὑγρῶ ἀναισθεῖται
καὶ ἐντεθέντα ἐν ὕδατι, ἢ χυμῶ
καὶ κλισμοῖς δεσπύει. Ὁ δὲ ὁ-
πὸς τῆς ἀγρίας καὶ τῆς ἡμέρας συκῆς,
πικρῶς

πικτικός ἔστι γαλακτος ὥσπερ ἡ
 πτύα λυεῖ· καὶ τὸ πεπηγὸς ὥς
 περ τὸ ὄξος ἑλκτικὸς τῶν σωματίων
 καὶ ἀνατομωπικὸς κοιλίας τὴν λυ-
 πικὸς, καὶ ὑστερὸς ἀναχαλαστι-
 5 κός, μετὰ ἀμυγδαλοῦ λεῖου πι-
 νούμενος, καὶ ἐμμελίων ἀγώγος
 παρσεδεῖς συν ὧσιν λευκῶν, ἢ
 κηρῶ τυρρηνικῶν ποδαγρικοῖς τε
 καταπλάσματος χρῆσιμος με-
 10 τὰ πικροῦ ἀλευρου καὶ ὕδατος·
 σιμῆχει δὲ λέπτες καὶ λευγῶ-
 νας, ἐφελκεις, ἀλφουδς, ἴσους, ἀ-
 χῶρας συν ἀλφίτω· καὶ σκορ-
 ποπλήκτοις, κτ' τῆς πληγῆς ὅπ-
 τι ζόμνος, καὶ ἰσθμοῖς, καὶ κυνοδύ-
 κτις βοηθεῖ· καὶ ὀδονταλγίας ὡ-
 15 σφχεῖ εἰς ἄν αλκαφθεῖς, καὶ εἰς τὸ
 βρῶμα ἐπιπιδέμενος. καὶ μυρμη-
 κίαν αἶρεν, σέαπι πᾶσι πλάσθης
 τῆς ἐν κύκλῳ σαρκός.

Περὶ Ἀγρίας συνκῆς. Κεφ. ρπέ.

Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ὁ χυλὸς ποιεῖ
 20 τῶν ἀπὸ τῆς ἀγρίας συνκῆς ἀπα-
 λῶν κλάδων, ἡνίκα αὐτὴν ἔγχοι ὄσι,
 μήπω τὸ ὄφθαλμοῦ βεβλασηκό-
 τος, κοπιόμενοι· καὶ ἐμβλίσον, καὶ ὁ
 χυλὸς ξηρανοόμενος ἐν σκιᾷ ἀπο-
 τίθεται λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς ἕ-
 25 κωπικὸς δυνάμεις, τὸ ὅπως καὶ ὁ
 χυλός. αἱ δὲ κρᾶσαι βοείοις κρέα-
 σι καὶ ἐξομῶμαι ἐνέψματα πᾶσι
 πείσσι, καὶ τὸ γάλα δὲ λεπτικώτερον
 ἐν τῇ ἐξέσει κινεόμενον, αὐτὴν ἀσά-
 ρης αὐτῶν παρσκαυέλλοισιν.

Περὶ Ὀλιῶ-

lacteus succus coaguli modo
 lac contrahit, cōcretumq; di-
 soluit, vt acetū: exulcerat cor-
 pora, meatus aperit, soluit al-
 uum, vulnā recludit cum detri-
 ta nuce grēca potus, menstrua
 ciet cum luteo· oui appositus,
 aut Tyrrhenica cera: podagri-
 corū cataplasmatīs cum farina
 foenigræci & aceto vtilis: le-
 pras, lichenas, vitilignes, vitia
 cutis in facie, psoras, vlcera in
 capite manantia, cum polenta
 expurgat. instillatus plage, per-
 cussis a scorpione, venenatorū
 ictibus & rabiosi canis morfi-
 bus auxiliatur: prodest dētium
 dolori lana exceptus, & cauis
 corū additus: verrucarū infor-
 micationes tollit cū adipe, cir-
 cumlita in ambitu carne.

Ficus sylvestris. Ca. CLXXXV.

Hoc idem præstat succus è
 teneris ramis sylvestris fici, qui
 lacte prægnantes, silente adhuc
 oculo, tūti exprimuntur, & sic-
 catus in vmbra reponitur. Et
 lac & succus imponuntur ex-
 ulceratoriis medicamētis. De-
 cocti cum bubulis carnibus
 ramuli ficulni, facilem afferunt
 decoctionem. Lac efficiunt
 quod magis soluat, si inter co-
 quendum ficulneo furculo spa-
 thæ loco moueatur.

i iiij Grosi

Grosfi. Cap. CLXXXVI.

Grosfi, quæ erinei nonnullis vocantur, coctæ illitæ strumas nodosq; omneis emolliunt: crudæ formicas, verrucas & thymos, nitro farinâq; additis, tollunt. Folia eadem possunt, illita cum sale & aceto vlcera in capite manantia, epinyctidas, & furfures sanât: iis ficosæ exuberationes, & genarum scabritia perfricantur. Nigræ ficus foliis cauliculisque candidæ vitilignes perunguntur, faciunt ad canum morsus, & vlcera quæ ceria, id est fauos, vocant. Grosfi cum sylvestris papaueris foliis ossa extrahunt, furunculos cum cera discutiant, cōtra muris aranei morsus, & scolopendræ venena, cum eruo & vino illitæ, auxiliantur.

Lixiuum ficus.

Cap. CLXXXVII.

Fit ex cinere ficæ tã sylvestris q̃ satiuæ lixiuū, crematis ramorū cauliculis: quod subinde macerari opus est & inueterascere, siquidē inter caustica intelligit. Gāgrenis pdest: nāq; expurgat & cōsumit, quæ excrescūt: eōq; sic vtendū est: Spongia afsidue hoc lixiuo imbuta superponitur. Interdum dyesentericis,

&

Περὶ Ὀλίμδων. Κεφ. ρπς'.

Οἱ δὲ Ὀλίμδοι, ὡς δὲ πηγὴν ἔχοντες χαλκόμενοι, ἐφθοῖ καὶ ἀπὸ αἰνῶντες, πᾶσαν συστροφὴν καὶ χοιρεῖδας ἐκμαλᾶσθαι, ὁμοί δὲ μυρμηκίας καὶ θύμους, συνὶ νίτρῳ καταπλαθέντες καὶ ἀλεύρῳ ἀνέσονται, καὶ τὰ φύλλα δὲ τὰ αὐτὰ συνανταί, συνὶ ὄξϊ δὲ καὶ ἀπὸ καταπλαθέντες, ἀρχώρας, πύπρας καὶ ἐπιπυκνίδας ἰόντες παρὰ τὴν ἐξέλιαν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ συνκώδη καὶ τὰ ῥέα τῶν βλεφαρῶν, καὶ λεῦκα καὶ καταπλάσσειν τοῖς τῶν μελάνης συνκῶς φύλλοις ἢ τοῖς κλάδοις, περὶ καὶ πρὸς τὰ κυνόδμηλα σὺν μέλιτι, καὶ πρὸς τὰ κνέια. ἀνδρῶσι δὲ οἱ Ὀλίμδοι καὶ ὅσα, συνὶ μέλανος ἀρχώρας φύλλοις, δὲ θύμῳ τε συνὶ κηρὶ διαλύσειν, συνὶ ὀρέβῳ δὲ καὶ οἷνῳ καταπλαθέντες, πρὸς μυρμηκίας δόγματα καὶ σκολοπενδρας ἀνέμῳσι. 20

Περὶ Κορίας τῆς συνκῆς.

Κεφ. ρπζ'.

Γίνεται δὲ καὶ κορία ἀρχώρας συνκῆς καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸν τῶν κλάδων ἐκ τῶν τέφρας πολύβορον δὲ αὐτῶν δὲ περὶ καὶ παλαιὴν ἀνέμῳσι δὲ καὶ πρὸς τὰ χλωστέα, καὶ γὰρ ῥεῖν ἐκμαλᾶσθαι ἀνακαταίρει τὸ καὶ ἀνελίσσει τὰ πτελέα. ῥεῖν δὲ αὐτῇ δὲ ἀπὸ γόνυ βρέχονται συνκῶς καὶ ἐπιπυκνίδας. ἐφ' ὧν δὲ καὶ ἐκλύζοντες ὡς ἐπὶ δυσεντερικῶν καὶ πᾶ-

καὶ παλαιῶν ῥυμάτων, καὶ κόλ-
πων ὑποπόμων καὶ μεγάλων χα-
δαίρει γὰρ καὶ κολλᾷ καὶ σαρ-
κοῖ, καὶ συμφύει τοικίως τοῖς
ἐν αἰμοῖς, καὶ ποτίζεται δὲ παρὰ
5 αἵματος ἐκ τῶν ῥυμάτων καὶ πώ-
ματα, ῥήγματα, ἀσπίσματα,
συνὺδατος κυάθου παρὰ σφα-
τως διηλισμένη καὶ ἐλαίου μι-
γρῶτος ἐλίχου, κοιλιακοῖς τε καὶ
δυσεντερικοῖς, καὶ ἐκ αὐτῶν
10 κυάθου παλῆδος βουδῆ διδόμε-
νη καὶ τοῖς νεφικοῖς δὲ καὶ ἀσπί-
σμασι, σύχρυστα ἀρμόδιον συν-
ελαίω, ἐδρῶτας κινούσιν, καὶ παρὰ
γύψου πόνον καὶ φελαγγίων δί-
γγραμμα πίνεται· παρὲς χροῖσιν δὲ τὰ
15 αὐτὰ καὶ αἱ λοιπαὶ κονίαι, μά-
λισα δὲ ἢ δρυῖν· συππικὰ δὲ εἰ-
σι πάντι.

Πρὶ Περσέας. Κεφ. ραή.

Περσέα δένδρεον ὅστις ἐν αἰ-
γύπτῳ, καρπὸν φέρειν ἐδωδισμον,
20 ἐκυσμαχον· ἐφ' οὗ καὶ τὰ λεγό-
μενα κρανοκόλαπτα φελαγγία
οὐδεύονται, μάλισα δὲ ἐν θη-
βαίῃσι. Διούσιον δὲ ἔχει τὰ φύλ-
λα λεῖτα ἐκ πλατῆδος καὶ ἐκ
αἰμορροῦσιαν ἰσθμίου. τὸ δὲ ἰσθ-
25 μίου πινεῖ ἐν ποσίδι, ἀναμει-
κλὸν εἶναι, μετατρέχει δὲ εἰς αἰ-
γύπτον, ἀλλοιωθῆναι καὶ ἐδωδι-
μον γινέσθαι.

Πρὶ Ἰβερίδος. Κεφ. ραθ.

* Ἰβρίς ἢ τοὶ καρδαμαντικὴ ἔχει
τὰ

& in fluxiones vetustas, & sin-
cuniculatim exedētes, magnōf-
que, infillari cōueniet. Etenim
purgat, cōglutinat, carne replet
& oras cōmittit, nō secus atq;
emplastra q̄ cruētis vulneribus
iniiciunt, ξενema vocāt. Bibitur
ad discutiendū sanguinē cōcre-
tū, & cōtra præcipationes, ru-
pta, cōuulsa, cum cyatho aque
recenter colatum: addito olei
exiguo, celiacis dysentericis p̄
se cyathus dat^r prodest: neruo-
rū vitiis, cōuulsionibus com-
modē illinitur ex oleo, utpote
quod sudores moueat: aduer-
sus gypsi potum, & phalāgiorū
morlus bibi. Hæc eadē pstant
reliqua lixiuia, præsertim quer-
num: omnia tamē adstringunt.

Persea. Cap. CLXXXVIII.

Persea arbor est, in Ægy-
pto, fructum ferens cibo ido-
neum, stomacho vtilē: in quo
phalangia cranocolapta nomi-
ne inueniuntur, præsertim in
Thebaide. Arida folia in fari-
nam redacta, illitu sanguinis
eruptiones sistunt. Arborem
hanc prodiderūt aliqui in Per-
sida exitiosam esse, translātā-
que in Ægyptum, mutata na-
tura in cibos receptam.

Iberis. Cap. CLXXXIX.

Iberis siue cardamantica,
folia

DIOSCORIDIS LIB. I.

folia habet nasturtij, vere vi-
rentiora: caulem cubitalem,
aut minore: in incultis nasci-
tur, ætate lacteum florē pro-
mit, quo tempore efficacior
est. Radices duas nasturtio si-
miles habet, calfaciētes & ad-
urentes: ipsæ enim ischiadi-
cis cum falsa axungia empla-
stri modò viles, quaternis
horis alligatæ, vt dein
in balneas descēda-
tur, & postea o-
leo cum lana
locus per-
ungatur.

τὰ φύλλα παρόμοια καρδία-
μων, ἐν ἔασι ἐνθαλάσσια, μύ-
κος δὲ ὅσον πηχυνόν ἢ ἑλαπιν-
φύεται δὲ ἐν ἀλωερήτοις τό-
ποις, δέξεται δὲ γαλακτικὸν ἀν-
δρος περὶβάλλει, καὶ τότε ὅττι δρασ-
τικώτερον. ἔχει δὲ δύο ρίζας πα-
ρομοίας καρδίαμων, θερμαντικὰς
καὶ χυμωτικὰς· αὐτὰι γὰρ ἀραδαὶ αἱ
ρίζαι περὶ ἰσχυαδικούς, συνὲς λί-
ποις υἱείου τεταειγχυμώρου, ὥς
ἐμπλαστῶδες γινέσθαι κατὰ πλά-
σμα μέχρις ὥστεν τετράγωνον, ἑ-
πτὰ ἐν βαλανείῳ ἐμβιβάζε-
σθαι, καὶ ἐλάω μετ' ἐλείου τοῖς
τόποις ὀπιχέσθαι.

PRIMI LIBRI
FINIS.

Pedaniij

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙ-
ΒΛΙΟΥ ΠΡΩΤΟΥ.

ΠΕΔΑ-

15